

vt Cephalenes aiunt: à se enim vxorem
duxisse dicunt Nlyssem, & esse Icadium,
nō Icatum propter erratum. **Q**uestio au-
tem res verisimilis est. omnino vero, quod
fieri non potest vel ad poesim, vel ad me-
lius, vel ad opinionem oportet redigere.
Nam quod attinet ad poesim, magis eli-
gendum est appositorum ad persuadendum,
quod fieri non potest, quam non apposi-
tum ad persuadendum, quod fieri potest.
Ac fieri non potest, vt tales sint, quales
Zeuxis pingebat. verū spectatur etiam
melius. nam exemplum debet exuperare.
Ad ea, quæ aiunt reducuntur ea, quæ sine
ratione sunt, & sic etiam dicendum, quid
ali quando non est præter rationem, veri-
simile enim est, etiam præter verisimile
fieri. Sub contraria vero, vt dicta sunt, o-
portet considerare quemadmodum in
sermonibus refutationes, si idem, & ad i-
dein, & simili modo. **Q**uare & ipse respici-
cit, aut ad ea, quæ ipse dicit, aut ad id, quod
prudens supponat. Iam recta reprehensio
est, & vacare ratione, & prauum apparere,
quando, dum necessitas non est, vñs fu-
erit aliquo, quod vacet ratione, quemad-
modum Euripides illo Aegesti, & praui-
tate, vt Menelai in Oreste. Atque has qui-
dem reprehensiones ex quinque formis
affertur. Nam sunt aut tanquam ea, quæ
fieri non possunt: aut tanquam sine ratio-
ne: aut tanquam pernicioſa: aut tanquam
sub contraria: aut tāquam præter eam re-
ctitudinem, quæ secundum artem est. So-
lutiones vero ex dictis numeris conside-
randæ: & duodecim sunt.

A ὥσπερ οἱ Κεφαλινὲς φασι. παρ' αὐτῷ τὸ
γῆμεν λέγοσι τὸν Οὐνασέα· καὶ τοῦ Ικά-
διον, αἷς ἐπὶ τὸν ικάδην. διαμέριπης δὲ τὸ
περθελικός εἰνός θεῖ. ὅλος δὲ τὸ ἀδυνάτον
μέρον τοὺς ποίησιν, οὐ τοὺς τὸ βέλτιον,
οὐ πρὸς τὴν δέξιαν δέι αἰδάριον. τούτος τε γὰρ
τὸν ποίησιν, αἱρετῶπερ πιθανὸν ἀδυνά-
τον, οὐ ἀπόθετον καὶ μωατόν τοιστοῖς δι' τοῦ,

B εἰς τοῦ Ζεύς τὸν ἔργα φει, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ βέλ-
τιον. τὸ γὰρ παρεχθεῖμεν δέι ἀστράχειν πρὸς
αὐτὸν τάλορε. οὕτω τε καὶ ὅπῃ ποτὲ ἐπὶ ἀ-
λογούν θεῖν. εἰνός γὰρ παρεῖ τὸ εἴνος γένε-
θαι. τὰ δὲ ἵπποτεντία ὡς εἰριμένα κτιστο-
πεῖν, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τοῖς λόγησι ἐλεγούσει, εἰ τὸ
αὐτὸν πρὸς τὸ αὐτὸν, καὶ ὥσπερ ταῦτα, ὥσπερ καὶ
αὐτὸν οὐ πρὸς αὐτὸν λέγει, οὐδὲ αὐτὸν φέρειν μο-
νασθεῖται. ὅτεν μὲν αἰώνιος οὐσίας, μη-
δὲν γενόνται τῷ ἀλόγῳ, ὥσπερ Εὔερπίδης
τῷ Αἰγειπτου πονηρίᾳ, ὥσπερ ἐπὶ Ορέση τῷ
Μεγελάῳ. τὰ μέρη οὖν ὅπητημιστα, ἐπὶ πέ-
τε εἰδῶν φέρεσται. τὸ γὰρ ἀδυνάτον, οὐδὲ ἀ-
λογο, οὐδὲ βλαβερό, οὐδὲ ἵπποτεντία, οὐδὲ
παρεῖ τῷ ὄρθοττα τῷ τέχυλοι. οὐ δέ
λύσσει ἐπὶ τοῦ εἰριμένου αἱρετῶμεν πιθανότα.

C D εἰσὶ δέ σωδεῖκε.

Kεφαλινὸν κατ.

P Οπεργοῦ τὸ βέλτιον ἢ ἐποποιητικὴ μί-
μοις, οὐδὲ τραγῳδίκη, διαπορίσαν
αὐτοῖς. εἰ δέ γὰρ οὐδὲν πορτική, βελτίαν. τοιαῦτα

CAPUT XXVI.

I Am vero, utrum sit melior, Epopœia imitatione, an Tragica, dubitare aliquis posset. Nam si quæ minus onerosa est, melior est, & talis pertinet ad spectatores meliores, manifestum est, quæ omnia imitatur onerosam esse. Quasi enim non sentientibus nisi ipse poeta multam adiunxerit motionem mouentur, ut mali tibicines volentes, se si discum oporteat imitari, & trahentes coryphaeum, si Scyllam cecinerint. Ac Tragedia quidem talis est, quemadmodum etiam, qui prius fuerunt existimabant posteriores histriones. Nam Myriscus Callipedem vocabat tanquam nimis exuperantem simiam. Ac talis quoque opinio de Pindaro erat. Ut autem isti se habeant inuicem, sic tota ars ad Epopœiam se habet. Atque hauc quidem circa spectatores probos aiunt esse. Quamobrem nihil egeat figuris. Tragicam vero ad improbos, sicut onerosa peior profecta erit. Ac primum quidem accusatio non

CÙ THỊC